

ایستگاه اندیشه و ادب ریاضی

حکایت دوم: داستان خلق یک نشریه ریاضی!

دومین حکایت ما در این شماره درباره بنجامین فرانکلین فینکل (۱۸۶۵-۱۹۴۷)، استاد ریاضی و بنیان‌گذار مجله مشهور «Mathematical Monthly» است که سال گذشته و در شماره ۷ برهان، به معروف آن پرداختیم. فینکل خود در مورد چگونگی علاقه‌مند شدنش به ریاضیات می‌گوید: «وقتی ۱۵ سال داشتم و در یک مدرسه دولتی معمولی درس می‌خواندم، بعضی مسائل ریاضی بودند که بین مردم عادی مطرح و به صورت سینه‌به‌سینه نقل محافل می‌شدند. یکی از این مسائل را برادرم در میان جمعی از مشتریان یک خواربارفروشی روستای محل اقامت ما شنیده

بود و آن را برای فکر کردن به من داد.

مسئله این بود: یک توب که قطر آن ۱۲ فوت است، روی میله‌ای به ارتفاع ۶۰ فوت نصب شده است. مردی که فاصله چشمان او تا نوک پاها یش ۱۲ فوت است، روی توب قرار گرفته و مرد نمی‌تواند آن را ببیند، چقدر است؟

من این مسئله را پیش معلمم بردم و او گفت برای حل آن به اطلاعات هندسی نیاز است که در کتاب‌های شما مطرح نشده‌اند. اما من تلاش کردم به کمک روش‌های اندازه‌گیری که در کتاب خوانده بودم، این مسئله را حل کنم و بالاخره چند سال بعد موفق به حل آن شدم. اما این مسئله به من انگیزه داد تا نتها ریاضیات را دنبال کنم، بلکه سال‌ها بعد همیشه در فکر انتشار مجله‌ای بودم که در آن مجموعه‌ای از این گونه مسائل در شاخه‌های گوناگون ریاضی مطرح شده باشد.»

فینکل این فکر را تعقیب کرد تا سرانجام در سال ۱۸۹۴ توانت نخستین شماره «American Mathematical Monthly» را منتشر کند. در نخستین شماره این مجله و در سرمهقاله آن فینکل نوشت: «حل مسئله یکی از ابتدایی‌ترین شکل‌های پژوهش ریاضی است، اما ارزش آموزش آن نباید مورد مبالغه قرار گیرد. مسئله به مثابه نردبانی است که با آن می‌توان به پله‌های بالاتری از پژوهش و تحقیق ابتدایی دست یافت. بسیاری ذهن‌ها و استعدادهای نهفته، با مهارت در حل تنها یک مسئله، به ذهن‌های فعل تبدیل و هدایت شده‌اند.»

*
۱. برای مطالعه بیشتر در مورد این سه مسئله تاریخی می‌توانید به کتاب «تئلیث زاویه، تربیع دایره»، نوشته زنده‌یاد پرویز شهریاری و سیامک جعفری، از مجموعه کتاب‌های کوچک ریاضی «انتشارات مدرسه» مراجعه کنید.

خواهش‌های
از ذهن گی
ریاضی‌دانان
معاصر

ایستگاه سوم

حکایت اول: ترفند پروفسور!

شاید درباره سه مسئله لاینحل تاریخ ریاضی که شهرتی عالمگیر در طول تاریخ و طی بیش از ۲۰ قرن داشته‌اند، چیزهایی شنیده باشید. بله سه مسئله معروف «تئلیث زاویه، تضییف مکعب و تربیع دایره» را می‌گوییم. بهطور خلاصه، تقسیم زاویه به سه قسمت مساوی (فقط با استفاده از خطکش غیرمدرج و پرگار)، تبدیل مکعب به مکعب دیگری که حجم آن دو برابر حجم مکعب اولیه باشد، و رسم مربعی که مساحت آن با مساحت دایره مفروض برابر باشد.

این سه مسئله، مسئله‌هایی تاریخی هستند که ثابت شده است، حل ناشدنی‌اند.^۱ با این حال، در طول تاریخ همواره افراد بسیاری وسوسه شده‌اند تا آن‌ها حل کنند و خیلی‌ها، از ریاضی‌دانان نامی تاریاضی خوانهای مبتدى، در مقاطعی از تاریخ مدعی یافتن راه حل برای آن‌ها شده‌اند و با ارائه راه حل‌های خود، وقت استادان ریاضی را برای بررسی و یافتن اشکال استدلارشان گرفته‌اند. این امر در بردههایی از تاریخ بسیار فراگیر بوده است؛ از جمله در نیمة اول قرن بیستم، و حتی در کشور ما هم سوابقی از آن در سال‌های اخیر دیده می‌شود.

با این مقدمه طولانی می‌رسیم به حکایت اصلی‌مان: پروفسور کیم بال که سال‌ها رئیس دپارتمان ریاضی «دانشگاه ماینه» در «اورونو» بود، وقتی با سیل نامه‌هایی مواجه شد که هر یک شامل ادعای حل یکی از این مسائل بود، ترفندی برای رهایی از این مشکل پیدا کرد. او در پاسخ به همه نامه‌ها، یک جواب ثابت می‌فرستاد و خیلی مؤذینه از فرستنده نامه می‌خواست که برای تأمین هزینه بررسی راه حلش، صد دلار برای او بفرستد و معمولاً فرستنده‌گان از ادامه کار منصرف می‌شدند!

